

РЕШЕНИЕ

№ 26211

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **7311**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46а, ал. 1 - 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Делото е образувано по жалба на Н. Х. С., [дата на раждане] , гражданка на И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], к.233, срещу Заповед с рег. № 5364з-4528/02.06.2026г. на директора на Дирекция“Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ и чл. 13, вр. с чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак,лицето е настанено принудително в СДВНЧ – Б..

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че по същество заповедта е налагане на принудителни мерки за неотклонение, без да е изследвано наличието на деяние, налагащо използване на такива мерки.Счита, че тази мярка е крайна и за налагането ѝ не са изложени никакви мотиви от административния орган. Твърдят се и допуснати процесуални нарушения от административния орган. Иска се отмяна на заповедта. Претендират се разноси. Ответникът - Директор на Дирекция "Миграция", чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.Счита, че са налице материалните предпоставки за настаняването на лицето в дом към дирекция "Миграция", тъй като е установено, че на лицето е наложена ПАМ връщане, която е влязла в сила, като е и отказан статут за международна закрила. Налице е и опасност от укриване като при извършване на тази преценка от страна на административния орган е взето в предвид незаконното преминаване на границата от чужденеца

два пъти – за първи път, когато е влязъл в страната, поради което му е наложена ПАМ и втори път още преди да приключи производството за предоставяне на международна закрила пред ДАБ. Отчетено е, че лицето не разполага с документи за самоличност, няма данни за притежаване на средства за издръжка, няма данни за адрес на който пребивава и статута му, т. е. към момента е незаконно пребиваващ чужденец. Моли заповедта да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В Дирекция "Миграция" е получено писмо от ДАБ-МС /л. 30/, с което се уведомяват органите на МВР, дирекция "Миграция", че на дата 02.06.2026г. ще бъде извършен трансфер от ФР Г. с полет от В., Полша към РБ на основание чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, по искане на Федерална Република Г. за обратно приемане на Н. Х. С., [дата на раждане], гражданка на И.. Извършена е справка на чужденеца, като са установени следните данни: Н. Х. С., [дата на раждане], гражданка на И.. Същата е задържана на 29.10.2025 г. на границата с Р., като са издадени ЗНПАМ за „връщане на страната за произход“, както и ЗНПАМ за принудително настаняване в СДВНЧ. Същите не са оспорени и са влезли в сила. Същата е подала молба за закрила на 12.11.2025г. и е регистрирана в ДАБ, РПЦ- Х.. С Решение от 29.11.2025 г. молбата и за закрила е отхвърлена от интервюиращ орган към ДАБ при МС, като същото не е оспорено и е влязло в законна сила. Преди влизане в сила на решението лицето е напуснало страната незаконно.

Изготвено е предложение Рег № 5364р-12962/02.06.2026 г /л. 26-27 от началник на отдел ПЧМ-ДМ, което е утвърдено от Директор на Дирекция "Миграция" ст. Комисар Н. Н.. Направено е предложение да се издаде заповед за настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция Миграция с издадена ЗПАМ, като е аргументирано с това, че е налице хипотезата "опасност на лицето да се укрие", предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, при вземане на решение от страна на административния орган за принудително настаняване на чуждия гражданин с наложени ПАМ в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка.

С оспорената в настоящето производство Заповед с рег. № 5364з-4528/02.06.2026г. на директора на Дирекция "Миграция" – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ и чл. 13, вр. с чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, лицето е настанено принудително в СДВНЧ – Б.. Заповедта е издадена въз основа на издадената заповед № 4536р ПАМ-490/29.10.2025 г на Началник на ГПУ - С. за налагане на ПАМ на основание по чл. 41, ал. 1 от ЗЧРБ връщане до страната на произход-И., и предвид опасността да се укрие чужденецът и да пречат изпълнението на наложената ПАМ, съобразно мотивите, изложени в предложението рег № 5364р-12962/02.06.2026 г на началник на отдел "Противодействие на незаконната миграция", чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция "Миграция". Принудителното настаняване е в срок до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо жалбоподателката ПАМ по ЗЧРБ връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, за срок до 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване. Заповедта е връчена на адресата на 02.06.2026 г в присъствие на преводач от арабски език.

В хода на съдебното производство са представени допълнително писмени доказателства от

ответника, част от административната преписка и от жалбоподателя.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния по чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. чл. 149, ал. 1 АПК срок, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ - директора на дирекция "Миграция". Актът отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, както и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ, поради което не страдат от пороци, водещи до нейната нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Не основателни са твърденията на жалбоподателката, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Видно от доказателствата по делото заповедта е издадена въз основа на издадената заповед № 4536р ПАМ-490/29.10.2025 г на Началник на ГПУ - С. за налагане на ПАМ на основание по чл. 41, ал. 1 от ЗЧРБ връщане до страната на произход-И., и предвид опасността да се укрие чужденецът и да пречатства изпълнението на наложената ПАМ, съобразно мотивите, изложени в предложение рег № 5364р-12962/02.06.2026 г на началник на отдел "Противодействие на незаконната миграция".

Посочени са фактическите и правни основания за налагането на мярката, между които има кореспонденция, позволяваща на засегнатото лице да разбере утежняващия акт и да организира защитата си срещу него, което е сторено своевременно. Противно на твърденията в жалбата заповедта съдържа мотиви относно необходимостта от мярката, в каквато насока са изложените фактически основания за издаването ѝ - чужденецът не разполага с документи за пребиваване и средства да напусне страната, което представлява пречка за незабавното изпълнение на наложена ПАМ "Връщане", както и поради опасност от укриване. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че не е запозната със съдържанието на заповедта, и не знае дали я е подписвала, тъй като преводача бил от арабски, а не от кюрдски, който език тя разбира. Следва да се отбележи, че официалния език в И. е арабски, като всеки гражданин независимо от своя племенен произход, владее и кореспондира на официалния език на страната, т.е. жалбоподателката е разбрала смисъла на подписания от нея документ, още повече, че същата е предприела необходимите стъпки за оспорването и по съдебен ред.

Правното основание за налагане на мярката "връщане до страна на произход -И." е в хипотезата по т. 3 – се установи, че чужденец е влязъл и пребивава в страната с неистински, преправен или издаден на друго лице паспорт или заместващ го документ за пътуване.

В заповедта по чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ е посочено, че чуждият гражданин е без документи за самоличност и не разполага със средства както за пребиваване, така и за обратно връщане, което е предпоставка за неизпълнението ѝ. Самото неизпълнение на наложената мярка е указание за нейното възпрепятстване, поради което няма нужда от допълнителни мотиви извън изложените в акта за обосноваване на необходимостта от настаняване. В заключение, изложените в акта фактически основания са разбираеми, ясни и достатъчни за налагане на мярката по чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване,

органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз "или" хипотезата "опасност от укриване" е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване. По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ за чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ е налице "опасност да се укрие", когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Отделно от това е налице и опасност изпълнението на заповедта да се осуети или сериозно да се затрудни.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателката са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същата не притежава документи за самоличност взето е в предвид личното ѝ поведение, която след приключване на производството му в ДАБ повторно е преминала държавната граница не през определените за това места в посока 3. Европа. Обосновано е предположението, че чужденецът използва страната за транзитен пункт като целта му очевидно е местонахождение в 3. Европа. Отделно от горното безспорно лицето е с неустановена самоличност и с оглед фактическите данни относно цялостното ѝ поведение на територията на страната, към момента спрямо нея не могат да бъдат приложени алтернативните обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ. При издаването на заповедта не са били налични данни за наличие на декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца по време на престоя му в страната, липсата на близки и роднини в страната, липсата на финансови средства, то обосновано е прието, че спрямо чужденеца не може да се приложи обезпечителна мярка-парична гаранция. След като чужденецът не представя данни за притежание на валиден национален паспорт или друг документ за

пътуване, то не може да бъде предаден във временен залог.

Доколкото лицето вече се е опитало да се отклони от изпълнението на наложена му мярка по ЗЧРБ по смисъла на легалното определение по пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, съдът приема, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ / заповед № 4536р ПАМ-490/29.10.2025 г на Началник на ГПУ – С./ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността й, както и същата е напуснала страната преди издаването на решението за отказ за предоставяне на международна закрила.

В случая не намира приложение нормата на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, според която когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си; чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона; чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Тези по-леки обезпечителни мерки са конкретизирани в чл. 72, чл. 72б и чл. 72 г от ППЗЧРБ. Визираните разпоредби на правилника уреждат специфични правомощия за административните органи по контрол на пребиваване на чужденците (напр. попълване на място на адресна карта по образец съгласно приложение № 1, представяне на декларация по образец съгласно приложение № 7 с нотариално удостоверени подпис и съдържание, доказателства за внесена парична гаранция или представяне на валиден личен паспорт или друг валиден документ за пътуване в чужбина – за каквито не се спори, че чужденецът не разполага), които дават основание на съда да приеме, че не може при условията на чл. 173, ал. 1 от АПК да наложи лично тези по-леки обезпечителни мерки. Действително, в хода на съдебното производство е представена такава декларация от български гражданин от 15.06.2026 г., но същата е релевантна към настоящия спор. Ако лицето твърди, че спрямо него са налице предпоставки за налагане на по-леки ПАМ, следва да бъде подадена до Дирекция „Миграция“, като , е необходимо да попълни и подаде съответните документи по чл. 72, чл. 72б и чл. 72 г от ППЗЧРБ пред компетентните административни органи.

Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната към момента на издаване на процесната заповед, съдът намира за правилен изводът на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла й, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели.

От материалите по делото е видно , че жалбоподателката е напуснала границите на страната в посока 3. Европа не по установения ред, въпреки решението за отказ за международна закрила, издадено от ДАБ.Самоволното отклонение на лицето в хода на административното производство за международна закрила също е указание за изпълнението на предпоставките по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, вр. пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ.

Налице са обстоятелствата по чл. 34, ал. 4 АПК, тъй като настаняването в СДВНЧ дава възможност на чужденеца да бъде извършен медицински преглед, да бъде локализиран на територията на страната, като с мярката се гарантира изпълнението на наложената му ПАМ – връщане до страна на произход-И., защото с поведението си, чужденецът е доказал, че ще се опитва да напусне страната. Следователно обосновано е прието, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му принудителна мярка, респ. че опасност от укриването му по см. чл. 15, ал. 1, б. "а вр. чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115 вр. § 4в от ДР на ЗЧРБ е налице.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи са самоличност, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Следва да се уважи искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което се дължи на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно разпоредбата на чл. 24 от Наредбата по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото, прецени, че следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева, която сума след превалутиране е в размер на 102, 26 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х. С., [дата на раждане] , гражданка на И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], к.233, срещу Заповед с рег. № 5364з-4528/02.06.2026г. на директора на Дирекция“Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ и чл. 13, вр. с чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак,лицето е настанено принудително в СДВНЧ – Б..

ОСЪЖДА Н. Х. С., [дата на раждане] , гражданка на И., да заплати на МВР – Дирекция "Миграция" минимално юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102, 26 евро / стои две евро и двадесет и шест цента/.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: